

Louis Couperus

Baders te Lido

Op 't rosse strand, blinkende naakt, bijna
Antiek, in 't wolkgetemperd zonuitgloeien,
Stevig, vleesroze, of brons en bruiner, stoeien
De baders bij de ruisende Adria.

Zij late' in 't brandend zand zich koper schroeien;
Zij stuive', in krijgertjen, elkaâr dol na;
Tritonen, duiklen zij in 't golfvervloeien;
Klassiek van vouw valt blank hun badewâ.

Lichtbrons, gespierd – of blanker, roze en room, –
Leve' òp in 't straffer licht statuë-leden
Der Venetiaanse knape' als in 't Verleden.

In zó veel lucht en licht is 't nauw een droom:
Latijns en werkelijk scheen dit uur van 't Heden,
Zo ginds een boot niet uitliet pluim van stoom...

Uit een cyclus: Sonnetten